

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.114/2026/7.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	dr. Milla Beatrix egyéni ügyvéd (cím1)
Az alperes:	Vármegyei Katasztrófavédelmi Főigazgatóság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Polgár Miklós kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (17. és 18. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Pécsi Törvényszék 9.K.700.597/2025/16. számú ítélete

Ítélet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 77.300 (hetvenhétezer-háromszáz) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes - mint az alperes hivatásos állományú tagja - a Vármegyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság, Tűzoltóparancsnokságán szerparancsnok beosztásban teljesít szolgálatot. A felperes a 2022. március 1. napjától 2024. december 31. napjáig terjedő

időszakban a szerparancsnoki beosztása melletti végzett rajparancsnoki többletfeladat-ellátásért a rendvédelmi illetményalap 170%-os mértékű megbízási díj megfizetésének elmaradását kifogásolva 2025. május 18. napján szolgálati panaszt nyújtott be, melyet a Belügyminisztérium Országos Katasztrófavédelmi Főigazgatóság főigazgatója a határozatszám számú határozatával megalapozatlanság miatt elutasított.

[2] A hivatásos katasztrófavédelmi szerveknél az önkormányzati és létesítményi tűzoltóságoknál, az önkéntes tűzoltó egyesületeknél, valamint az ez irányú szakágazatokban foglalkoztatottak szakmai képzési követelményeiről és szakmai képzéseiről szóló 9/2015. (III. 25.) BM rendelet (a továbbiakban: 9/2015. BMr.) a szerparancsnok részére középszintű szakmai képzést (1. melléklet 1.2.2.) ír elő, míg a rajparancsnoki beosztás a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztások és a betöltéséhez szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BMr.) 5. számú melléklet 2. pont 43. sora alapján felsőfokú végzettséget igényel és tiszti besorolású.

A kereset és a védírat

[3] A felperes a módosított keresetében az alperest a 2022. május 1. napjától 2024. december 31. napjáig terjedő időszak (a továbbiakban: perbeli időszak), azaz 32 hónap vonatkozásában az illetményalap 170%-os mértékű összegének, azaz 2.102.560 forint és késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontját és (5) bekezdését, 2023. február 1-jét követően a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontját, a 9/2015. BMr. 1. melléklet 1.2.2. pontját, a 30/2015. BMr. 5. számú melléklet 2. pont 43. sorát, ezen túlmenően a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BMr.) 10. § (2) bekezdését jelölte meg. Emellett hivatkozott a Kúria több eseti döntésére is. A rajparancsnok helyettesítését 2022-ben 70 szolgálati napból 55 szolgálati napon látta el, amely az éves szolgálati napjai 78,5%-a; 2023. évben 84 szolgálati napból 43 szolgálati napon (az éves szolgálati napjai 52%-a); 2024-ben pedig 81 szolgálati napból 57 szolgálati napon (az éves szolgálati napjai 70,3%-a). A perbeli időszakban 235 szolgálati napból 155 szolgálati napon kizárólag rajparancsnoki feladatokat végzett (a szolgálati napjai 66%-ban). A szolgálatai során szolgálati idejének jelentős részében folyamatosan, rendszeresen helyettesítette a rajparancsnokot az eredeti szolgálati beosztása mellett.

[4] Az alperes a védíratában a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját és összecszerúségét is vitatta. Hivatkozott arra, hogy a felperes munkaköri feladatait az államháztartásról szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Áht.) 10. § (5) bekezdése szerint a szervezeti és működési szabályzat határozza meg. A Vármegyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság perbeli időszakban hatályos Szervezeti és Működési Szabályzata (a továbbiakban: SzMSz) szerint a szerparancsnok feladat és hatásköre – a rajparancsnok

távolléte és megbízása esetén – megegyezik a rajparancsnok feladat és hatáskörével (107. pont). A felperes munkaköri leírása is tartalmazza, hogy a rajparancsnokot távollétében a szerparancsnok helyettesíti. A felperes tehát a munkakörébe tartozó feladatot látott el akkor, amikor a rajparancsnokot adott esetben helyettesítette.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetének részben helyt adott és az alperest a perbeli időszakra késedelmi kamattal növelt 1.546.000 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Rögzítette, hogy a perbeli időszakban a megbízási díj jogalapját, azaz a szerparancsnoki beosztás mellett ellátott rajparancsnoki többletfeladat-ellátás megvalósulását vizsgálta [Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja]. A 30/2015. BMr. 5. számú melléklet 2/43. pontja, valamint 3/18. pontja alapján megállapította, hogy a szerparancsnok és a rajparancsnok egymástól eltérő beosztások. A rajparancsnok tiszt kategória, a szerparancsnok tiszthelyettesi kategória, a rajparancsnoki beosztás magasabb illetménnyel jár. Ugyan a két beosztás között jelentős átfedések vannak, de a rajparancsnoki szolgálati beosztás magasabb felelősségi szintet és különböző feladatellátásokat takar. A munkaköri leírás nem tartalmazhat a kinevezésben meghatározott beosztáshoz nem tartozó, általánosan ellátandó feladatot a beosztás részeként. Ha a hivatásos állomány tagja hosszabb időszakon át rendszeresen a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, az többletszolgálatnak minősül és annak ellentételezésére jogosult. A felperes rajparancsnoki feladatellátása és számszaki kimutatása nem volt vitatott, az nem eseti jellegű, hanem ismétlődő kötelezettség volt, ezáltal díjazás megállapításához alapul szolgált. A felperest a szerparancsnoki feladatai alól az alperes nem mentesítette, így azokat is párhuzamosan el kellett látnia. Kifejtette, hogy a Hszt. 2023. február 1. napjával hatályos módosítását követően is fennálltak a felperes vonatkozásában a jogszabály által megkövetelt további feltételek (jelentős többletmunka és rendszeresen ismétlődő jelleg), mivel a havi legalább 4 szolgálati napot érintő többletfeladat teljesítése jelentős mértékűnek minősült. E körben rámutatott arra is, hogy a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja a 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti megbízási díjra való jogosultságot nem zárja ki. A megbízási díj mértéke tekintetében a 170%-os mértéket eltúlzottnak találta, azt az illetményalap 125%-ában állapította meg, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet 35. § (6) bekezdése alapján, figyelemmel arra, hogy a felperes az övénel egyel magasabb szolgálati beosztást rendszeresen, havonta ismétlődő jelleggel látott el, amely magasabb képesítéshez kötött és többletfelelősséggel jár, ugyanakkor a két beosztás a munkaköri leírás alapján jelentős átfedéseket is mutat.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[6] Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását; másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset 2023. február 1. napját követő időszakra történő elutasítását (jelentős többletfeladat hiánya); harmadlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a megbízási díj rendvédelmi

illetményalap 75%-ra történő mérséklését kérte. Jogsabálysértésként az Áht. 8/A. §-át, 10. §. (5) bekezdését, a Hszt. 2. § 4. és 25. pontját, 71. § (1) bekezdés c) pontját, 102. § (1) bekezdés b) pontját, a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 85. § (1) bekezdését jelölte meg. Állította, hogy az elsőfokú bíróság a védiratában foglaltakat és a perben tett előadásait a szolgálati beosztás meghatározása vonatkozásában egyáltalán nem vizsgálta, csupán azt állapította meg, hogy a rajparancsnok és a szerparancsnok eltérő beosztások. Azt sem rögzítette, hogy a két beosztás feladatait milyen jogsabály, vagy norma határozza meg. Jelen esetben a beosztásokhoz tartozó feladatok az SzMSz-ben kerültek rögzítésre és a felperes munkaköri leírása is azon alapult. Az adott beosztáshoz tartozó többletfeladat csak akkor állapítható meg, ha az nem szerepel az SzMSz-ben, vagy a munkaköri leírásban. Az SzMSz 107. pontja ugyanakkor tartalmazza, hogy a szerparancsnok hatásköre a rajparancsnok távolléte és megbízása esetén megegyezik a rajparancsnokéval. Az, hogy a két beosztás eltérő egymástól, nem zárja ki azt, hogy az egyik a másikat ne helyettesíthetné. A két szolgálati beosztás között egyebekben 90%-os átfedés van, mindkettő egyezik abban, hogy lényegében egy-egy tűzoltó szerkocsi parancsnoka. A leglényegesebb különbség, hogy a rajparancsnok jogosult helyettesíteni a szolgálatparancsnokot, míg a szerparancsnok nem. A bíróság által idézett Kúriai döntések jelen perben nem alkalmazhatók, mert azokban az adott szolgálati beosztásra vonatkozó norma nem tartalmazta a másik beosztás vonatkozásában a helyettesítésre való jogosultságot és kötelezettséget. Az elsőfokú bíróság megsértette a Hszt. 2. § 4. pontját, 25. pontját, 102. § (1) bekezdés b) pontját, az Áht. 10. § (5) bekezdését, mert döntése meghozatala során ezeket nem vette figyelembe. Megsértette a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját is, mivel megbízási díjra jogosultság a szolgálati beosztáshoz nem tartozó többletfeladat végzése esetén keletkezik. A Kp. 85. § (1) bekezdése szerinti kereseti kérelem korlátai közötti vizsgálat kapcsán az elsőfokú bíróság egyáltalán nem állapította meg, hogy szervezetüknél mely norma határozza meg, hogy adott szolgálati beosztásnak mi a tényleges tartalma, a felvetéseivel nem foglalkozott, nem indokolta, hogy miért ne lenne az álláspontja a per szempontjából releváns. A Hszt. 71. § (3) bekezdésének 2023. február 1. napjától történő módosításával csak jelentős többletfeladat végzése esetén lehet a 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti megbízási díjra való jogosultságot megállapítani. A szerparancsnok és a rajparancsnok szolgálati beosztások közötti 90%-os átfedés önmagában kizárja a jelentős többletfeladat megállapítását; e körben annak sincs ezért relevanciája, hogy arra az adott hónapban hány alkalommal került sor. A felperes ugyan a keresetében felsorolta, hogy milyen rajparancsnoki feladatokat látott el, azonban ezen feladatok ellátására szerparancsnokként is köteles volt. Emellett azt sem jelölte meg, hogy e többletfeladatok tekintetében konkrétan hány alkalommal helyettesített rajparancsnokot, tartott oktatást, volt úgy kárhelyszinparancsnok, hogy egynél több szerkocsi volt a helyszínen. Mindezen konkrétumok megjelölése, bizonyítása őt terhelte. A felperes és Jung Zsolt rajparancsnok munkaköri leírása 90%-ban (8 pont kivételével) egyezik. A 125%-os mértékű megbízási díj megállapítása is jogsabálysértő, a két szolgálati beosztás közötti jelentős átfedés miatt legfeljebb 75%-os mértékben indokolt a jogalap elfogadása esetén. A felperes a rajparancsnok helyettesítésekor lényegében nem, vagy minimális mértékű többletfeladatot végzett.

[7] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Nézete szerint a fellebbezési érvelés hibás, a kidolgozott bírói gyakorlattal és jogértelmezéssel ellentétes. Az alperes azon érvelése, hogy az SZMSZ-ben és a munkaköri leírásban szerepelt a rajparancsnok helyettesítése, ezért az a szerparancsnoki feladat részét képezi, nem foghat helyt. Egy belső normában és a munkaköri leírásban megjelenő általános feladat az adott beosztás részeként a jogsabályi rendelkezésekkel szemben nem

eredményezheti, hogy a rajparancsnoki beosztás a szerparancsnoki beosztás részét képezze (Kf.III.39.019/2021/5.). A munkáltató utasítási joga nem korlátlan, és csak olyan feladatot határozhat meg adott munkakörhöz rendelt, amely a munkakör keretei közé tartozik (Kf.45.088/2022/4.). Amennyiben a beosztáshoz nem tartozó feladatok ellátása nem eseti jellegű, hanem rendszeresen ismétlődő kötelezettség, a hivatásos állomány tagja megbízási díjra jogosult (Kfv.45.052/2023/7.). A 2022. évben a szolgálati napjainak 78,5%-ban, 2023. évben 52%-ban, 2024. évben 70,3%-ban rajparancsnoki beosztáshoz tartozó feladatokat végzett.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[8] A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos

[9] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp.108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket felhívta, azokat megfelelően alkalmazta, döntésének releváns indokait kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság egyetértett. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[10] A Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróságot köti a fellebbezés tartalma, és a Kp. 99. § (1) bekezdése szerint a fellebbezés alapja jogszabálysértés, illetve a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben történő eltérés lehet, amit a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja alapján a fellebbezésben konkrétan meg kell jelölni, annak kötelező tartalmi elemei a fellebbezést megalapozó jogszabálysértés és a jogszabályhely pontos megjelölése, amely kijelöli a fellebbezés kereteit, vagyis azokat a korlátokat, amelyek között a másodfokú bíróság a fellebbezéssel támadott határozat jogszerűségét vizsgálni köteles. A Kp. 100. § (2) bekezdése helyes értelmezésével kapcsolatban a Kúria már több alkalommal (Kfv.VII.37.422/202068., Kfv.VII.37.651/2020/6.) hangsúlyozta, hogy az együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis a jogszabálysértésre való hivatkozás indokait is ismerteti.

[11] Az alperes fellebbezése, amely anyagi és eljárási jogi jogszabálysértésre egyaránt hivatkozott, e követelményeknek a jogalap körében megfelelt. Mindazonáltal a megbízási díj jogalapjának vitatása tekintetében, miszerint a rajparancsnok helyettesítése a szerparancsnokként is ellátott szolgálati beosztásához tartozó feladatellátás lenne, téves álláspontot jelent. A töretlen ítélkezési gyakorlat szerint a megbízási díj jogalapja tekintetében kizárólag az bír relevanciával, hogy az elvégzett feladatok a felperes szolgálati beosztásához tartoztak-e. A 30/2015. BMr. szerint a szerparancsnok és a rajparancsnok egymástól eltérő beosztások, amelyekhez különböző feladatellátások tartoznak. E beosztások más képzettséget követelnek meg, a hozzájuk kapcsolódó felelősségi körök is eltérnek, ezáltal a szervezeti hierarchiában elfoglalt helyük is más. A 30/2015. BMr. 5. számú melléklet 2. pont 43. sora és

3. pont 18. sora egyértelműen meghatározza, hogy a szerparancsnok és a rajparancsnok két egymástól elkülönülő szolgálati beosztás. A rajparancsnoki feladatok a szerparancsnokhoz képest többletfelelősséggel, többletteherrel, valamint többletfigyelemmel járnak. A munkaköri leírás a kinevezésben meghatározott beosztáshoz nem tartozó, általánosan ellátandó feladatot a beosztás részeként nem tartalmazhat. Az, hogy az SZMSZ-ben szerepel a rajparancsnok helyettesítése, e belső szervezeti norma nem jelenti azt, hogy a szerparancsnoki beosztás részét képezi. Ha a hivatásos állomány szolgálati viszonyban álló tagja hosszabb időszakon át rendszeresen a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, az többletszolgálatnak minősül, annak ellentételezésére jogosult (Kf.VII.42.092/2020/4.). A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladatellátás akkor állapítható meg, ha a hivatásos állomány tagja a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkört lát el.

[12] A felek által nem vitatott tényállás szerint a szerparancsnok beosztású felperest az alperes jogszerűen utasíthatta bizonyos szolgálatok során rajparancsnoki feladatok ellátására, a munkáltató utasítás alapján a hivatásos állomány tagja esetenként köteles ellátni a beosztása szerinti tevékenységéhez nem tartozó feladatokat is, ugyanakkor az ilyen jellegű feladat tartós ellátása nem maradhat ellentételezés nélkül. Ha a hivatásos állomány szolgálati viszonyban álló tagja hosszabb időszakon át rendszeresen a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, az többletszolgálatnak minősül, ami ellentételezésre jogosítja. A perbeli esetben a rajparancsnoki feladatok nem eseti jelleggel, hanem rendszeresen merültek fel, lényegében minden hónapban ismétlődtek, felmerülésük vonatkozásában az ismétlődő folyamatosság nyilvánvaló volt, az erre vonatkozó adatokat a felperes a keresetében felsorakoztatta. Az eseti jelleget a ciklikus ismétlődés kizárja. A többletfeladat-ellátás nem kizárólag akkor tekinthető rendszeresnek, ha az havi szinten több alkalommal fordul elő, ilyen értelmezés a Hszt. vonatkozó rendelkezéseiből sem olvasható ki. A többletfeladatok havonkénti mennyiségének sem kell azonos mértékűnek lennie vagy minden hónapban meghatározott szintet elérnie. A többletfeladatellátás akkor is rendszeresnek tekinthető, ha van egy-egy olyan hónap, amikor a beosztáshoz nem tartozó szolgálatellátás nem merül fel, vagy ha van olyan hónap, amikor csak egy-egy ilyen szolgálatellátás történik, azonban összességében a többletfeladatok egy jól körülhatárolt időszakon belül folyamatosan, ciklikusan visszatérő jelleggel jelentkeznek. Ha a hivatásos állomány szolgálati viszonyban álló tagja hosszabb időszakon át rendszerszintűen a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, az többletszolgálatnak minősül és ez alapján ellentételezésre jogosult (Kf.III.45.052/2023/7. Kfv.III.45.110/2022/4., Kf.VII.45.155/2021/6., BH2018.259). Nem a folyamatos „helyettesítésnek” van tehát jelentősége, hanem az olyan rendszerességnek, amely rendszeressé teszi a feladatellátást.

[13] Az elsőfokú bíróság a perbeli adatok, bizonyítékok értékelése alapján helytállóan állapította meg, hogy a perbeli esetben a rajparancsnoki feladatok nem eseti jelleggel, hanem rendszeresen, minden hónapban ismétlődően felmerültek, vonatkozásukban az ismétlődés megalapozott volt. Az elsőfokú bíróság az ítéletében a felperes rajparancsnoki beosztáshoz kapcsolódó feladatellátásainak százalékos mértékét, valamint a kidolgozott százalékos adatokat rögzítette, az alperes – azon túlmenően, hogy a jogalapot vitatta és az összecszerúségi kifogása körében jelentős átfedésre hivatkozott – számszakilag azokat nem cáfolta.

[14] A felperes a rajparancsnoki feladatellátást a keresetében és perbeli nyilatkozataiban is megjelölte, abból kitűnik, hogy szerparancsnokként a perbeli időszak minden egyes évében folyamatosan visszatérően az összes szolgálati napjainak több mint 66%-ban a magasabb beosztáshoz tartozó rajparancsnoki feladatkört látta el. E körben rámutat a másodfokú bíróság arra, nem annak van jelentősége, hogy az egyes feladatokat a felperes szerparancsnoki beosztásban is elvégezhetné volna, hanem annak, hogy ezen időszakokban a felperes teljesen egy teljesen másik beosztáshoz tartozó munkát látott el. A két beosztás - mint ahogyan arra a bíróság a fentiekben már utalt - nem vitatottan eltér egymástól. Ebből következőleg nem az jelenti a többletmunkát, hogy egyes résztevékenységek azonosak lehetnek a két beosztásnál, hanem az, hogy a saját beosztásához tartozó feladatok helyett a felperes más beosztáshoz tartozó feladatokat végez, azaz a helyettesítés ténye már önmagában is megalapozza a többletmunka fennálltát. Ezért nem volt relevanciája az alperes azon érvelésének, miszerint az egyes résztevékenységek ellátására a felperes szerparancsnokként is köteles lett volna. Az, hogy a két beosztás feladatai jelentős átfedést mutatnak, van nem változtat azon a tényen, hogy – különösen az eltérő képzettségi, felelősségi körökre figyelemmel – az így elvégzett feladatok egy másik beosztáshoz tartozó feladatnak minősülnek. Egyebekben a többletfeladat meglétét az is alátámasztja, hogy ezen feladatok nagy részét a rajparancsnok jelenlétekor a felperesnek nem kellene ellátnia, ez esetben ugyanis azokat a rajparancsnok végzi.

[15] A Hszt. 71. § (3) bekezdésének 2023. február 1. napján bekövetkezett hatályba léptetésével a jogalkotó a rendszeres többletfeladat-ellátáson túl a megbízási díj megfizetésének feltételül szabta a jelentős többletmunka megvalósulását; e kettő feltétel együttes megléte esetén fizethető megbízási díj. Az elsőfokú ítélet indokolásában e jogszabályváltozás értelmezése megjelenik, a jelentős többletmunka felperes által százalékosan kimunkált időráfordítása a jelentős többletmunka definíciójának megfeleltethető.

[16] Az elsőfokú bíróság ítélete a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontján alapul, az nem ellentétes a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjával. A Fővárosi Ítéltábla már több döntésében (1.Kf.700.134/2025/4.; 2.Kf.700.218/2025/4.; 3.Kf.700.393/2025/4.; 4.Kf.700.379/2025/4.) elemezte e két jogszabályhely viszonyát, mely során megállapította, hogy a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának értelmezése csak úgy lehet helyes, amennyiben a 71. § (1) bekezdés c) pontja alkalmazásának is teret enged, ellenkező esetben – megbízás jogcímén – a hivatásos állomány tagja a beosztásához nem tartozó feladat ellátására – lényegében korlátozásoktól mentesen, – ellenszolgáltatás nélkül bármikor kötelezhető lenne. Ez esetben is érvényesülnie kell tehát a lex specialis derogat legi generali elvnek.

[17] Az elsőfokú ítélet az Áht. felhívott rendelkezéseit sem sérti, mivel az alperest a költségvetési szervként történő működése sem mentesíti az alól, hogy a hivatásos állományú tagjait a beosztásuk szerinti feladatellátás keretében foglalkoztassa, a megbízási díjat megalapozó többletmunka végzését kompenzálja.

[18] A megbízási díjat az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében határozta meg. Az a körülmény, hogy az alperes az ítéleti mérlegelést nem tartja megfelelőnek, egy jogi álláspont, ahhoz azonban, hogy az elsőfokú ítéletben foglalt érveket sikerrel támadni tudja azt kellett volna bemutatnia, hogy az összecszerzési meghatározás milyen érvek mentén minősül jogszerűtlennek, részletesen kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek és körülmények, amelyeket nem vett figyelembe, mik lennének azok az értékelést igénylő szempontok, amelyek figyelembevétele okszerűen más összecszerzési eredményre vezetett volna. Az alperes a jogalap körébe tartozó vitatása mellett a megbízási díj összecszerzési tekintetében azonban külön jogszabálysértést nem jelölt meg, így a másodfokú bíróság megsértett jogszabályi rendelkezés nélkül maradt, amikor az ítélet összecszerzési indokainak helyességét vizsgálta. Ennek perjogi jelentősége pedig abban áll, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének összecszerzési mérlegelését az alperes (érvelése) alappal jogszerűtlenné nem tehetette (Kf.VII.39.549/2021/4.).

[19] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[20] A pervesztes alperes a Kp. 35. § alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja és (4) bekezdése alapján köteles a pertárgyérték (másodfokú eljárásban vitatott összeg) alapján számított felperesi költség (1.546.000 x 0,05 forint) megtérítésére.

[21] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján teljes személyes illetékmentességben részesül, ezért a fellebbezési illetéket (123.680 forint) a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[22] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[23] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. június 3.

dr. Németh Andrea s.k.	dr. Szeles Balázs György s.k.	dr. Kinyó Krisztina s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró